

<<< Vissza a földalra

Budi a szinpadon

szerező: Siposs Ildikó

2013-04-18

De gustibus non est disputandum, azaz ahogy itt mifelénk, kissé lazábban mondják: *ízlesek és pofonok, különbözőek*. A színi előadásokat igyekszem mindig bizonyos távolságból, felülnézetből vizsgálni, már csak azért is, hogy ne egyetlen benyomás alapján ítélkezzek, s véletlenül se a saját pillanatnyi hangulatomat ragasszam rájuk. Márpedig a *Magyar zombi* igencsak megosztó, a szó nemes értelmében. Nem kizárt, hogy szöges ellentétben álló vélemények születnek róla. A néző egyéniségétől, rugalmasságától, életkorától függ, mit is gondol majd – de azt nem mondhatja senki, hogy nem tudott nevetni az előadáson.

Tasnádi István *Magyar Zombiját*, április 12-én mutatta be a *Komáromi Jókai Színház* társulata. Egy fergeteges mai magyar groteszk vígjátékot láthattunk. Magyar, de bevalótlan pseudo-molière-i. Emellett még zenés is – nem afféle operettszerűen az, inkább zenei aláfestésként, ahol a dallam olykor segít a feszültség fokozásában, máskor zenei aláfestésül szolgál.

A címben már említett kerti budin ül Blodin Gáspár, munkanélküli, tizenkilenc éve házas ember, aki teljesen megcsömörlött az életől. Eldönti, hogy öngyilkos lesz. Először a falu polgármestere, Feri próbál meg ebből hasznot húzni, szigorúan csak a közösség érdekében, mert üres a kassza. Azután mind többen csatlakoznak, egyre többeknek lesz érdeke Gáspár halála, melyre végül a híres Pál show keretén belül kerül sor. A történetet nem mesélem tovább, hagyják magukat meglepni.

A groteszk díszlet és a valóságú jelmezek *Sánta Borcsa* vendégtervező munkái. *Tóth Tibor* Blodin Gáspárja nagyon hiteles, ahogy a feleségét alakító *Bandor Éva* is sok szép elgondolkodató és megnevettető pillanattal ajándékoz meg minket. Szinte mi magunk is ismerjük Gáspár „vökedvelő” anyósát, akit *Varsányi Mari* alakít, ahogy Misi szomszédot is, akit *Fabó Tibor* tesz emlékeztetessé. Jó néhány faluban déjja vu érzetük lesz Ferenc polgármester láttán, aki mindent megtesz a közösségért, még az éhségstrájkjól sem riad vissza – *Méhes László* nemcsak beszél, de örömről legalább egy keveset énekel is ebben a szerepben. A látogatástól megfosztott költészet jeles képviselőjét, Bicke B. László költőt *Szkronka Tibor*, a butuska popdívát, *Tigris Nikit Szabó Szvrcek Anitá*, Dr. Juhos Budát, a sztárszociológust *Majorfalvi Bálint*, a lehangoló médiaszemélyiséget (Pál) *Szabó Viktor*, a füves operatőrt *Bernáth Tamás*, Myrtilt, a riportert *Tar Renáta*, a hivatalos urat *Olasz István* formálja meg – jó humorérzékkel. Említést érdemelnek a zenekar tagjai: *Bertók Tibor*, *Ij. Bertók Tibor* és *Lelek Tibor*, akik mindvégig muzsikálnak. Az előadás rendezője, *Bagó Bertalan* hagyja élni a szöveget és hatni a darabot. Itt minden kép letisztult és érthető. A rokokó hatású WC-papír csodába öltözött két szép lány, *Kovács Lotti* és *Zsapka Tina* remekül énekel. Arra pedig, hogy mi a szerepük a darabban, *Blodin Gáspár* monológja ad magyarázatot: „Szórfogtettem ma este is a tévén, / Az egyes show, a kettesen egy úrlén, / A hármason mondtak pár vicceset, / Amin sok láthatatlan néző nevetett. / Így lépegettem rajta, volt zenés, / Volt állat meg főzős, nem kevés, / Aztán elfogytak mind a műsorok, / De léptek tovább és bambulok. / Üres képernyőn nagy hangyafocit, / Sистергést hallgatók, mert jólesik. / Viszont a hetvenharmadik csatormán / Váratlanul bejött a kép: két szép lány, / Egy szőke és egy barna, énekel, / Tátott szájak, négy hullámzó kebel, / Ahogy kiadták ott a hangokat, / Furcsákat, mégse disszonánsokat. / És akkor éreztem, rám néznek ők, / A két szemembe pont, felállt a szőr / A hátamon, megmoccanni se mertem, / S csak trilláztak tovább halandzsanyelven, / Izé, hozzá, meg hogy memento mori. / Aiszom talán? Álomnak túl valódi. / És akkor azt éreztem, hogy – ez kurva szép, / Ahogy cifrázza brácsa, klánét, / Árad felém a hang, agyamba fészkel, / Átmos, mint egy beöntés, a zenével, / Gyötör, de jól, facsarja szívemet...”

A mai világban játszódó, mai gondokkal foglalkozó vígjátékot láthattunk a komáromiaktól. Némi komolyzenével, dzsesszrel, rappel, slágergyanús dallal fűszerezve, *Dobri Dániel* zeneszerző jóvoltából. Nem csak egy show van a szinpadon, hanem ott van az a hatalmas „tükör” is, melyben önmagunkat látjuk. Mi, akik annyit tartósítószert megeszünk, hogy a sírban sem tudunk rendesen elbomlani, akik tudjuk, hogy a boldogsághoz pénz kell, de a pénz nem boldogít, hogy a tévé nem a valóság, de nincs már valóságunk a tévé nélkül. Ez az előadás nekünk szól, mai embereknek – tessék, lehet szórakozni!

P.S.: *De gustibus non est disputandum*. Volt valamikor 1981-ben egy táncdal fesztivál. Nekem négy dal tetszett: a *Limbó-hintő*, az akkori tuti sláger, a *Szóljon hangosan az ének*, ami mindenkinek általában, a mára már örökzöld *Homok a szélben* és a *Bábu vagy* – egy KFT-szám, különösen a szövege miatt, amire a széles közönségem azt mondta, hogy hülyeség. Ez a négy szám tetszett, de fordított sorrendben, a nagy többség véleményéhez képest. Nos, ezek szerint én már csak ilyen vagyok, de idővel kiderült, hogy legalább nem vagyok ezzel egyedül. Ennek tudatában, annyit bizton állíthatok, hogy aki szereti a groteszk humort, nem lesz elégedetlen a *Magyar zombi* komáromi változatával sem.

(Fotó: Kiss Gábor Gibbó)

Tasnádi István: Magyar zombi (Komáromi Jókai Színház)

Az összes kép megnévezése: <http://www.rovart.com/hu/gallery.php?id=840>

- < KÉPZŐMŰVESZET
- < KÉPKERET
- < PAPIRSARKÁNY
- < JÁTÉKTER
- < IDŐTLEN
- < MŰHELY
- < ANZIKSZ
- < ARCH
- < KARCOK

reakció

